

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

10 февруари 1982 година*

„Свободно движение на услуги – директиви в областта на обществените поръчки за строителство”

По дело 76/81

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО от страна на Conseil d'etat du grand-duché de Luxembourg, comité du contentieux (Люксембург), в производството, висящо пред този съд между

SA Transporoute et travaux, Брюксел

и

Министерство на благоустройството, Великото херцогство Люксембург,

относно тълкуването на Директива 71/304 на Съвета от 26 юли 1971 г. относно премахването на ограниченията пред свободата на предоставяне на услуги в областта на обществените поръчки за строителство и за възлагането на обществени поръчки за строителство на предприемачи, действащи посредством агенции или клонове, и Директива 71/305 на Съвета от същата дата относно съгласуването на процедурите по възлагане на обществени поръчки за строителство (ОВ L 185, стр. 1 и стр. 5),

СЪДЪТ,

в състав: г-н G. Bosco, председател на първи състав, изпълняващ длъжността председател, г-н A. Touffait, председател на трети състав, г-н P. Pescatore, г-н Mackenzie Stuart, г-н A. O'Keefe, г-н T. Koopmans, г-н U. Everling, г-н A. Chloros и г-н F. Grévisse, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Reischl,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С решение от 11 март 1981 г., постъпило в Съда на 7 април същата година, Conseil d'État du grand-duché de Luxembourg, comité du contentieux (Държавен съвет на Великото херцогство Люксембург, правен комитет), е поставил, по силата на

* Език на производството: френски.

член 177 от Договора за ЕИО, два преюдициални въпроса относно тълкуването на Директиви 71/304 и 71/305 на Съвета от 26 юли 1971 г. относно съответно премахването на ограниченията пред свободата на предоставяне на услуги в областта на обществените поръчки за строителство и за възлагането на обществени поръчки за строителство на предприемачи, действащи посредством агенции или клонове (ОВ L 185, стр. 1), и съгласуването на процедурите по възлагане на обществени поръчки за строителство (ОВ L 185, стр. 5).

2. Тези въпроси са били поставени в рамките на спор, който води началото си от покана за участие в тръжна процедура от Administration des Ponts et Chaussées (Управление пътища и мостове) на Великото херцогство Люксембург, за която Transrooute et Travaux (TRT), предприятие, учредено по белгийското право, е представило офертата с най-ниска цена.

3. Тази оферта е била отхвърлена от министъра на благоустройството, тъй като предприятието TRT не притежава разрешение за установяване от правителството, изисквано в член 1 от Règlement grand-ducal (Регламент на Великото херцогство) от 6 ноември 1974 г. (Mémorial A, 1974 г., стр. 1660 и последващи), и тъй като цените в офертата на TRT са сметени от министъра на благоустройството за необичайно ниски по смисъла на член 32, алинеи 5 и 6 от същия този регламент. В резултат, министърът на благоустройството на Великото херцогство Люксембург е възложил изпълнението по договора на обединение от предприятия от Люксембург, чиято оферта е сметена като икономически най-изгодната.

4. Предприятието TRT е завело иск за отмяна на това решение пред Conseil d'Etat. В подкрепа на този иск, отстраненото предприятие твърди, *inter alia*, че посочените причини за отхвърляне на офертата му представляват нарушение на Директива 71/305 на Съвета, и по-специално на членове 24 и 29, параграф 5 от нея.

5. Като счита, че така спорът повдига въпроси относно тълкуването на правото на Общността, Conseil d'Etat е сезирал Съда с два въпроса относно тълкуването на Директиви 71/304 и 71/305 на Съвета.

По първия въпрос

6. С първия въпрос се пита дали разпоредбите на Директиви 71/304 и 71/305 на Съвета, и по-специално на член 24 от Директива 71/305 са в противоречие с това, че възлагащият орган може да изисква като условие за възлагането на изпълнение по договор за обществени поръчки за строителство на оферент, установен в друга държава-членка, този оферент, освен правилното му вписване в професионалния регистър на държавата, в която е установен, да притежава разрешително за установяване, издадено от правителството на държавата-членка, в която изпълнението по договора е възложено.

7. Директиви 71/304 и 71/305 са предназначени да осигурят свободата на предоставяне на услуги в областта на обществените поръчки за строителство. Така

първата от тези директиви налага общо задължение на държавите-членки да премахнат ограниченията върху достъпа, участието и изпълнението на обществените поръчки за строителство, а втората директива предвижда съгласуване на процедурите по възлагане на обществени поръчки за строителство.

8. В рамките на това съгласуване дял IV, глава 1 на Директива 71/305 не се ограничава да изброява критериите за избор, въз основа на които някои предприемачи могат да бъдат изключени от възлагащия орган. Тя също така определя начина, по който предприятията могат да предоставят доказателства, че отговарят на тези критерии.

9. Така член 27 уточнява, че възлагащият орган може да покани предприемача да допълни представените сертификати и документи само в границите, определени от членове 23 и 26 от Директивата, съгласно които държавите-членки могат да изискват позовавания, различни от изрично посочените в Директивата, само в рамките на оценяването на финансовия и икономически капацитет на предприятията, както е предвидено в член 25 от Директивата.

10. Тъй като съответното разрешително за установяване, както го признава в писмените си становища люксембургското правителство, не цели установяване на финансовия и икономически капацитет на предприятията, а професионалната квалификация и добрата репутация на техните управители, представлява, като изключението, предвидено в член 25 от Директива 71/305, не е приложимо, начин на доказване, който не попада в тези, които са ограничено разрешени от Директивата.

11. Люксембургското правителството обаче твърди, че предоставянето на разрешително за установяване е равностойно на вписването на въпросното предприятие в списък на признати предприятия по смисъла на член 28 от Директива 71/305 и следователно е в съответствие с условията на тази разпоредба.

12. В отговор на този довод, трябва да бъде отбелязано, че дори да се предположи, че разрешителното за установяване може да бъде смятано за равностойно на вписването в официален списък на признати предприемачи по смисъла на член 28 от Директива 71/305, нищо в тази разпоредба не подкрепя извода, че вписването в такъв списък в държавата възложител, може да бъде изисквано от предприемачи, установени в други държави-членки.

13. Напротив, параграф 3 от този член дава право на предприятията, вписани в официален списък в която и да е държава-членка, да използват в границите, които определя по отношение на възлагащия орган на друга държава-членка, това вписване като алтернативен начин на доказване, че отговарят на критериите за качество, посочени в членове 23 - 26 от Директива 71/305.

14. Трябва да бъде отбелязано, че резултатът от тълкуването на Директива 71/305 е в съответствие със системата на разпоредби на Договора относно предоставянето

на услуги. Всъщност, фактът, че изпълнението на предоставяне на услуги в една държава-членка от предприятие, установено в друга държава-членка, е подчинено на притежаването на разрешително за установяване в първата държава, би довело до лишаване от всяко полезно действие на член 59 от Договора, чиято цел е именно да премахне ограниченията пред свободата на предоставяне на услуги от страна на лица, които не са установени в държавата, на територията на която трябва да бъде осъществено предоставянето.

15. Следователно отговорът на първия въпрос трябва да бъде, че Директива 71/305 на Съвета трябва да бъде тълкувана в смисъл, че не допуска държава-членка да изисква от оферент, установен в друга държава-членка да представя доказателство за това, че отговаря на критериите, посочени в членове 23-26 от тази директива и отнасящи се до неговата добра репутация и професионална квалификация чрез други средства, като разрешително за установяване, различни от тези, посочени от тези разпоредби.

По втория въпрос

16. С втория въпрос се пита дали разпоредбите на член 29, параграф 5 от Директива 71/305 налагат на възлагащия орган задължението да поиска от оферентите, чиито оферти, по негово мнение, са необичайно ниски в сравнение със съответната сделка, обосноваване на тези цени, преди да проучат техния състав и да решат на кого ще възложат изпълнението по договора, или в този случай на възлагащия орган е позволено да прецени дали е необходимо да иска тези обяснения.

17. Член 29, параграф 5 от Директива 71/305 предвижда, че в случай на необичайно ниска оферта, възлагащият орган трябва да проучи подробностите на офертата, и за тази цел иска от оферента необходимите обоснования. Фактът, че разпоредбата изрично упълномощава възлагащия орган да прецени дали тези обоснования са неприемливи, по никакъв начин не му дава правото, обратно, на това което поддържа люксембургското правителство, да реши предварително за тази неприемливост, като отхвърля офертата, без дори да поиска от оферента да се обоснове. Целта на тази разпоредба, която е да предпази оферента от произвол от страна на възлагащия орган, не би могла всъщност да бъде постигната, ако се остави на него задължението да преценява дали е уместно или не искане за обосноваване.

18. Отговорът на втория въпрос трябва следователно да бъде, че когато според възлагащия орган, офертите на оферент са очевидно необичайно ниски в сравнение със съответната сделка, член 29, параграф 5 от Директива 71/305, задължава този възложител, преди да вземе решение за възлагането на изпълнението по договора, да покани оферента да предостави обоснования за предложените цени или да информира този оферент за тези от неговите оферти, които изглеждат необичайни, и да му даде разумен срок, за да предостави допълнителни уточнения.

По съдебните разноски

19. Разходите, направени от правителството на Кралство Белгия, от правителството на Италианската република и от Комисията, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени пред него от Conseil d'Etat, comité du contentieux du grand-duché de Luxembourg, с Решение от 11 март 1981 г., реши:

- Директива 71/305 на Съвета трябва да бъде тълкувана в смисъл, че не допуска държава-членка да изисква от оферент, установен в друга държава-членка, да представя доказателство за това, че отговаря на критериите, посочени в членове 23-26 от тази директива и отнасящи се до неговата добра репутация и професионална квалификация чрез други средства, като разрешително за установяване, различни от тези, посочени от тези разпоредби.

- Когато според възлагащият орган, офертите на оферент са очевидно необичайно ниски в сравнение със съответната сделка, член 29, параграф 5 от Директива 71/305, задължава този възложител, преди да вземе решение за възлагането на изпълнението по договора, да покани оферента да предостави обоснования за предложените цени или да информира този оферент за тези от неговите оферти, които изглеждат необичайни, и да му даде разумен срок, за да предостави допълнителни уточнения.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 10 февруари 1982 година.

Подписи